

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Pavlínky Vrkočové v právní věci žalobce: **T. S.**, zast. JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem, se sídlem Zádušní 2590/2, Mělník, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 3. 2017, č. j. 75 A 8/2015 – 51,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 3. 2017, č. j. 75 A 8/2015 – 51, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 2. 2015, č. j. 4186/DS/2014, JID: 26002/2015/KUUK/Hyk, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě částku celkem 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radoslava Bolfa, advokáta.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku celkem 6.614 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radoslava Bolfa, advokáta.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát města Děčín (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 7. 7. 2014, č. j. OSC/61876/2014/Bedn, uznal žalobce vinným ze spáchání

přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu 7.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců; zároveň mu uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce podle tohoto rozhodnutí dne 24. 4. 2014 na silnici I/62 v obci Dobkovice u čerpací stanice Petrol jako řidič motorového vozidla Alfa Romeo, RZ X, předjížděl jiné vozidlo, a tím porušil příkaz stanovený svislou dopravní značkou B 21a „zákaz předjíždění“ a vodorovnou dopravní značkou V 1a „podélná čára souvislá“.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 2. 2015, č. j. 4186/DS/2014, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako opožděné. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno fikcí dne 21. 7. 2014 a nabylo právní moci dne 6. 8. 2014. Odvolání proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 9. 2014, současně požádal o prominutí zmeškání úkonu a zároveň předložil doklady, z nichž dovozoval, že v úložní době si nemohl zásilku s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně vyzvednout. Žádost o prominutí zmeškání úkonu však správní orgán prvního stupně zamítl a toto rozhodnutí následně k odvolání žalobce potvrdil i žalovaný. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy bylo podáno opožděně.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V žalobě jednak brojil proti postupu správního orgánu prvního stupně v řízení o přestupku, který neuznal omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání a věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány nevyhověly jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Namítal, že termín pro vyzvednutí doručované zásilky byl od 11. 7. 2014 do 21. 7. 2014, přičemž dne 11. 7. 2014 byl na služební cestě v Ostravě a od 12. 7. 2014 do 22. 7. 2014 byl z neodkladných rodinných důvodů navštívit svého otce ve Spolkové republice Německo. Neměl tedy možnost si zásilku vyzvednout. Konečně namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu nebylo řádně doručeno, a proto jeho odvolání nemohlo být opožděné.

[4] Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 4. 2016, č. j. 75 A 8/2015 - 36, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud přisvědčil žalobní námitce, že žalobci nebylo řádně doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tato písemnost totiž byla žalobci doručována poštou, a protože nebyl v místě doručování zastížen, byla mu zásilka uložena na poště a žalobce byl o tom vyrozuměn spolu s poučením o následcích nevyzvednutí zásilky. Po uplynutí úložní doby ovšem nebyla zásilka vhozena do schránky žalobce, nýbrž vrácena správnímu orgánu prvního stupně. Krajský soud s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 As 58/2013 - 46, a ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 As 165/2014 - 27, uzavřel, že vzhledem k tomu, že nebyl dodržen postup při doručování stanovený v § 23 odst. 4 správního řádu, nenastala fikce doručení, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy žalobci nebylo doručeno.

[5] Žalovaný podal proti rozsudku krajského soudu ze dne 21. 4. 2016 kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 12. 2016, č. j. 4 As 99/2016 - 31, rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud

pokračování

vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, v němž rozšířený senát shledal, že na uplatnění fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Z citovaného rozsudku rozšířeného senátu tedy vyplývá, že podmínkou pro fikci doručení není následné vhození uložené zásilky, u níž marně uběhla lhůta pro její vyzvednutí, do schránky adresáta. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno fikcí dne 21. 7. 2014 a opačný závěr krajského soudu je nesprávný.

[6] Krajský soud v navazujícím řízení žalobu rozsudkem ze dne 20. 3. 2017, č.j. 75 A 8/2015 - 51, zamítl. Jelikož s ohledem na závěry ve zrušujícím rozsudku došlo k naplnění podmínek fikce doručení, krajský soud se zabýval otázkou naplnění podmínek určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[7] Žalobce se dne 11. 7. 2014 nacházel na služební cestě v Ostravě. Potvrzení jeho otce o pobytu ve Spolkové republice Německo se však váže až ke dni 12. 7. 2014, přičemž žalobce neprokázal, že by se mezi ukončením služební cesty a odjezdem do SRN zdržoval jinde, než na adrese trvalého pobytu, kde si mohl na základě výzvy k vyzvednutí zásilky písemnost převzít. I pokud by však žalobce svou nepřítomnost v tomto období prokázal, není možné návštěvu otce bez dalšího považovat za závažné důvody ve smyslu § 24 odst. 2 a § 41 odst. 4 správního řádu, jestliže žalobce nikterak nespecifikoval, v čem měly spočívat neodkladné rodinné záležitosti, na něž ve svých žádostech poukazoval. Návštěva otce byla dále nepřítomností nepochybně plánovanou, a proto bylo povinností stěžovatele si po dobu absence zajistit některý z náhradních způsobů doručování, a to zvláště za situace, kdy žalobce věděl, že je proti němu vedeno přestupkové řízení. S ohledem na výše uvedené byl následný postup žalovaného, který odvolání žalobce proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni zamítl jako opožděné, správný. Z tohoto důvodu se krajský soud dále nemohl zabývat ostatními námitkami uplatněnými v žalobě, neboť ve vztahu k projednávané věci pozbyly na významu.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel brojí proti závěru, nerozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu bylo doručeno fikcí. Namítá, že v jeho případě nebyla splněna podmínka toho, že nevhození doručované písemnosti do jeho schránky bylo nezbytné pro ochranu důležitého veřejného zájmu a práv a svobod ostatních občanů. Ze spisu nijak nevyplývá, že by stěžovatel jakkoli ztěžoval či mařil správní řízení, nebyl tedy sebemenší důvod uplatnit na danou situaci fikci doručení. Pokud by měla fikce doručení za normálních okolností nastat uplynutím lhůty stanovené v § 24 správního řádu, pak není jasné, proč zákonodárce do zákona vložil ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu, tedy že má být písemnost po uplynutí 10 dnů vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, je-li to možné nebo nevyloučil-li tak správní orgán. Stěžovatel toto ustanovení pokládá za součást a jednu z podmínek fikce doručení.

[9] Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že mu nebylo umožněno zúčastnit se ústního projednání předmětného přestupku. Ústní jednání bylo naplánováno na 19. 6.

2014, avšak stěžovatel se z tohoto jednání omluvil, neboť v daném termínu čerpal již déle plánovanou dovolenou v zahraničí. Správní orgán prvního stupně vyzval stěžovatele k doložení tvrzení, že se nemůže na toto ústní jednání dostavit, avšak tato výzva byla stěžovateli doručována v době, kdy již dovolenou čerpal. Proto ihned po návratu své tvrzení doložil správnímu orgánu prvního stupně listinami. Ten se však k tomuto již nevyjádřil, a následně zaslal stěžovateli rozhodnutí ve věci. Stěžovatel se tak nemohl k předmětnému přestupku vůbec vyjádřit ani proti němu podat odvolání. Krajský soud se však uvedenými námitkami nezabýval.

[10] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem, že nebyly naplněny podmínky pro prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 24 odst. 2 a § 41 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel dostatečně prokázal, že si v období, kdy byla doručovaná písemnost uložena u poštovního doručovatele, nemohl ze závažných důvodů tuto písemnost vyzvednout. Jak již mnohokrát uvedl, dne 11. 7. 2014, kdy byla písemnost doručována, byl od dopoledních hodin na služební cestě v Ostravě, přičemž z Ostravy odjel po 16. hodině. Toto doložil formulářem o výsledku auditu dealera automobilů značky BMW. Protože se tentýž den dozvěděl o velice závažné změně ve zdravotním stavu svého otce, kterému bylo v té době diagnostikováno onkologické onemocnění, rozhodl se jet rovnou z Ostravy na návštěvu za svým otcem do Spolkové republiky Německo, konkrétně do Langenargenu. Tato cesta tedy nebyla předem plánována. K přemístění zvolil nejrychlejší cestu, a sice přes Brno, nikoli přes Prahu, což by byla značná zajižďka. Ke svému otci dorazil v sobotu 12. 7. 2014. Avšak i kdyby stěžovatel jel z Ostravy nejdříve do místa svého bydliště do Prahy a poté až druhý den ke svému otci, nemohl by si v tyto dny uloženou písemnost vyzvednout. Předmětná pobočka České pošty má totiž ve všední den otevřeno do 19 hod., což by stěžovatel časově nemohl stihnout (cesta na trase Ostrava-Praha netrvá ani za ideálních dopravních podmínek méně než 3 hodiny), a o víkendu má zavřeno zcela. Stěžovatel od začátku celého řízení poukazuje na tu skutečnost, že nejen, že mu nebyla doručována zásilka po ukončení úložní doby vhozena do schránky, ale ve své poštovní schránce po návratu z návštěvy u otce, nenašel ani výzvu k vyzvednutí této zásilky. Stěžovatel tedy neměl vůbec tušení, že mu bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručováno a jeho doručení ze shora uvedených důvodů ani nemohl předpokládat.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[14] Stěžovatel předně zpochybňoval závěr krajského soudu o doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 7. 2014 fikcí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka je s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[15] Z uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, a přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil. Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).

[16] V posuzované věci se otázkou doručení fikcí Nejvyšší správní soud zabýval ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 4 As 99/2016 - 31, přičemž vycházel z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41. Krajský soud následně věc posoudil v souladu se závěry uvedenými ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 12. 2016. Jelikož krajský soud se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a nedošlo k žádné změně skutkového stavu ani závazné judikatury, kterou by Nejvyšší správní soud byl povinen respektovat, nemůže se nyní touto námitkou opětovně zabývat.

[17] Nedůvodná je potom námitka, že krajský soud se nezabýval žalobním bodem, že stěžovateli nebylo umožněno účastnit se ústního jednání před správním orgánem prvního stupně. V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto podle § 92 správního řádu jako opožděné, se krajský soud zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111). Právě taková je situace v posuzovaném případě a krajský soud na tuto skutečnost v napadeném rozsudku výslovně odkázal. Z téhož důvodu se touto námitkou nyní nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud.

[18] Důvodnou však Nejvyšší správní soud shledal námitku proti závěru krajského soudu, že nebyly naplněny podmínky pro rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 24 odst. 2 a § 41 odst. 2 správního řádu.

[19] Podle § 24 odst. 2 správního řádu: *„Prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.“*

[20] Podle § 41 odst. 2 správního řádu: *„Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S*

požadáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.“

[21] V rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 As 208/2015 - 48, potom Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]bě ustanovení, jak § 24 odst. 2, tak § 41 správního řádu jednoznačně vyžadují, aby se jednalo, ať už o dočasnou nepřítomnost nebo vážné, resp. závažné, důvody, které nastaly bez zavinění. Musí se tedy jednat o takovou skutečnost, kterou adresát neplánoval a která nastala bez možnosti, aby ji jakkoliv mohl ovlivnit, např. hospitalizace z důvodu vážného úrazu apod. Tedy skutečnost nahodilou, mimořádnou. Nikoliv však skutečnost zcela závislou na vůli stěžovatele, jímž bylo v daném případě s velkým předstihem před rozhodnou událostí učiněné rozhodnutí odjet na dovolenou.“

[22] V již citovaném rozsudku rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 3 As 241/2014 se uvádí, že „prostředkem k odstranění tvrdosti v případě fikce doručení je institut neúčinnosti doručení (nyní srov. § 24 odst. 2 správního řádu)“ (srov. bod 18 tohoto rozsudku). Aby byla naplněna tato funkce institutu neúčinnosti (neplatnosti) doručení, nelze na jeho aplikaci klást tak přehnaně přísné podmínky, které by jeho uplatnění i v situacích, kdy si adresát skutečně nemohl doručovanou zásilku vyzvednout, fakticky vylučovaly. Případné zavinění adresáta je třeba rovněž posuzovat optikou toho, co lze po účastnících správního řízení spravedlivě požadovat.

[23] Pro určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu je s ohledem na výše uvedené třeba, aby adresát prokázal, že uloženou písemnost nemohl bez svého zavinění ve stanovené lhůtě vyzvednout: I) pro dočasnou nepřítomnost, II) z jiného vážného důvodu. Postačí přitom prokázání pouze jedné z těchto eventualit. Požadavek absence vlastního zavinění znamená, že se musí jednat o okolnost mimořádnou, kterou adresát předem neplánoval.

[24] V posuzovaném případě se stěžovatel dozvěděl o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 20. 8. 2014. Stěžovatel spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podaným dne 3. 9. 2014 požádal o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu, o prominutí zmeškání úkonu s žádostí o přiznání odkladného účinku podle § 41 odst. 2 a 3 správního řádu. Žádost o určení neplatnosti doručení tedy byla podána ve lhůtě podle § 42 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel žádost odůvodnil tím, že mu rozhodnutí bylo doručováno Českou poštou, přičemž termín pro vyzvednutí zásilky byl od 11. 7. 2014 do 21. 7. 2014. Dne 11. 7. 2014 byl stěžovatel na služební cestě v Ostravě a od 12. 7. 2014 do 22. 7. 2014 byl navštívit svého otce žijícího ve Spolkové republice Německo z neodkladných rodinných důvodů. Toto tvrzení doložil podepsaným formulářem o výsledku auditu v Ostravě ze dne 11. 7. 2014 a písemným potvrzením od svého otce. Ve správní žalobě stěžovatel dále uvedl, že se po návratu ze služební cesty nevracel do místa bydliště, a navíc v den odjezdu do SRN měla pošta příslušná k vyzvednutí zásilky v Praze 4 zavřeno.

[25] Skutečnost, že stěžovatel se dne 11. 7. 2014 nacházel na služební cestě v Ostravě a následně od 12. 7. 2014 do 22. 7. 2014 ve Spolkové republice Německo, nebyla správními orgány ani krajským soudem zpochybněna. Jak konstatoval krajský soud, s ohledem na vzdálenost Ostravy od bydliště stěžovatele lze předpokládat, že stěžovatel k cestě

pokračování

nastoupil již ráno, popřípadě v dopoledních hodinách, a nemohl být proto poštovním doručovatelem dne 11. 7. 2014 zastižen. Stěžovatel uvedl, že po skončení služební cesty se již nevracel do místa svého bydliště. Od počátku přitom tvrdil, že cestu do Německa podnikal z neodkladných rodinných důvodů. To vyplývá také z předloženého potvrzení účelu cesty vyhotoveného otcem stěžovatele. Tvzení, že si stěžovatel neměl možnost převzít zásilku v době od skončení jeho služební cesty dne 11. 7. 2014 do doby odjezdu do Spolkové republiky Německo se proto jeví jako věrohodné. S ohledem na důvod cesty také nelze přisvědčit krajskému soudu, že návštěva otce byla nepřítomností nepochybně plánovanou, jelikož takový závěr z uvedeného skutkového stavu nijak nevyplývá. Neodkladné rodinné důvody naopak nasvědčují závěru, že se jednalo o cestu neplánovanou. Stěžovateli přitom nelze klást k tíži, že si za těchto okolností nezařídil dosílku pošty na zahraniční adresu, a to především kvůli skutečnosti, že k pokusu o doručení zásilky došlo dne 11. 7. 2014, tj. před jeho odjezdem do zahraničí. Případné zřízení dosílky by tedy nemohlo na okolnostech doručení rozhodnutí žalovaného nic změnit.

[26] Stěžovatel tedy prokázal, že si uloženou písemnost ve stanovené lhůtě nemohl bez svého zavinění vyzvednout, čímž naplnil důvody určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 7. 2014 ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu. Krajský soud tedy dospěl v předmětné otázce k nesprávnému závěru a Nejvyšší správní soud jeho rozsudek zrušil. Jelikož stejnou vadou je zatíženo také rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. také jeho rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány podmínky pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zdejší soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to jak v řízení před krajským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti.

[29] Náklady řízení o žalobě, včetně nákladů řízení o kasační stížnosti sp. zn. 4 As 99/2016, sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí žalovaného a dále z nákladů právního zastoupení. Za řízení před krajským soudem má stěžovatel právo na náhradu odměny za 2 úkony jeho právního zástupce: 1) převzetí zastoupení, 2) podání žaloby. Za tyto úkony [§ 11 odst. 1 písm. a), d), h) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] náleží stěžovateli odměna ve výši 3.100 Kč za jeden úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. 6.200 Kč. V řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 As 99/2016 má stěžovatel právo na odměnu za 1 úkon právního zástupce, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3.100 Kč. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tyto úkony ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele

doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 21 %, na 12.342 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem v částce 15.342 Kč.

[30] V řízení o kasační stížnosti stěžovatele před Nejvyšším správním soudem má stěžovatel, vedle zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 2.500 Kč, právo na odměnu za jeden úkon jeho právního zástupce, tj. podání kasační stížnosti. Náklady tedy činí částka 3.100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s.] a částka 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 3.400 Kč. Po navýšení o DPH tato částka činí 4.114 Kč. Stěžovatel tak má nárok na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce celkem 6.614 Kč. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu